

ברברה ברוין אדריכלית פנים

לשמחתי, עיצוב פנים אינו מלה נמה בשנת ה'50, ואינו נתפס כנחלתם הבלעדית של העשירונים העליונים. בית הסטודים של היום ממופע במערכות סגניות מורכבות, ובשוק העיצוב והבנייה קיים היצע עצום של חומרים אביזרים שונים. אדם מן הישוב יכל ללכת לאיבוד לנוכח השפע הזה, ולכן נהוגה וחשובה הוד המקצועית של מעצבת הפנים. יד מסוימת, מפרגנת, תצוה להחליט.

רקבת שוהם אדריכלית פנים

שנים האחרונות מתבטאת מגמה חיובית בתחום עיצוב הפנים, התחלה של פיתוח שפה עיצובית מקורית, שטובעת פרקונקסטו שבו אנו נמצאים: מהאקלים, מהתרבות העוד ניכר שימוש גובר בחומרים סקופיים-טכניים, בצורות וכצבעים שמתאימים לארץ, ובד בבד עם מגמה זו יש פחות חיקויים של עיצובים מז'ורל. השפה העיצובית הישראלית צריכה להיות, לדעתי, מתחכמת בפשטותה (כמוני), מפתיעה ומרעננת, ובאה לידי ביטוי כפרטים הקטנים.

עד לשנת ה'70 היה העיצוב הישראלי מוצג שומם ולא מוכר. בפרק זמן של לא יותר מ'28 שנה קיבל העיצוב הזה תוספת חסרת תקדים של הטעמים והתפתחו לפי האחרים היו אדריכלות העיצוב גראפי, ומאחר יותר האמנות היסודית. צורת העיצוב קרמו, ולאחר מכן עיצוב תעשייתי ועיצוב פנים בעולם המערבי מבחינים היום בין עיצוב תעשייתי, שחייב לקיים דואלוג עם התעשייה עם צרכי הרוק, לבין העיצוב המקיים דרישה עם האמנות החופשית. המחשוב בעולם המערבי מאפשרת למעצב/תאם להמחיש את הקונספט בצורה מדויקת. עוד כנראה נולד האביזר. תחליטים אלה יסללו להנעת ערכי תרבות איכות טובים יותר, ובכך לקדם את איכות החיים בארץ. אה שחוקי וייצוא של המוצר הישראלי.

פרופ' אריה אופיר מעצב

האדריכלות בארץ הינה תרבות שנות ואף מאותה. בוד 'פאבלו אספיר' או עיצובים מגולמנים כמו אולם הקונצרטים הבינלאומיים בניסיה לריסה, הקמו גם בניית ציבור ומגורים בעלי עיצוב ברור, נכון, מתחשב יותר: בית גבראל, בית האמריה החדשה, בית המשפט העליון ועוד. קצב ההתפתחות של העיצוב בארץ הוא מהדים, בין השאר בזכות העבודה שהתקדז לכאן שלל תרבויות מארצות מוצא שונות. אולם אם לא נדע לעצור את המרוץ באין, יש סכנה ושרופך לארץ לבטיחות במובן הרע של המלה.

ס.ס. אדריכלית פנים, איל. לניאול, אילאול, אילאול

בשנת ה'50 כמעט שלא היתה מודעות לעיצוב פנים של הבית. דירות היו חומות מאוד או לוח: סטן גדול, חדרים קטנטנים, מטבח קטן עם מרפסת סמינפת, שירותים שבקושי אפשר היה להיחזק אליהם האמטטיה עם כוור. הפנקציה החשובה ביותר בדירה היתה, כנראה, האירות.

מראת הדירה היה מרכיב מרכזי מריצוף מואקה, קירות מותנים ב'שפריץ', תאורה פלאורסטטית וסמרות חומות מטביב לחלונות ולדלתות. נכנסת לבית אחרי - נכנסת לטלם. כיום נבנה המודעות לעיצוב פנים, אלא שמדועד מחלטה, עברנו לקיצוניות שנייה, לתיריעה (אברדידיון). אנשים מעללים בחברות מקומיות חרות, מסערים לחו"ל, ומנסים להכניס הביתה כל מה שקיים. יש להתאים את המבחר הקיים לאישיותו של האדם, להרגלו ולצרכיו. להיות אופתי בכל מחיר זה מיותר, הן בתחום הלבוש והן בתחום עיצוב הבית.

אבישי איל צויר

משה לוי אדריכל

זה הכל פרוכיוורי, היה אימר אבא שלי כשהיה מסובב ומחדק חוט ברזל על רגל שבורה של כלוב יוץ. כך נראה תצורת אחריות של פעם: מחסנים מליפטים, נדרות מתחנות של בלמות, גות מאסבסט נלי, פחים חלדים ורשתות קרועות. מציאות, שארית אילמורים. כך זה גם בתחומות הבתים. הכל זמני, רק בינתיים: סוגים מרפסת בבלוקים, הטיח והשפירץ מחכים שהרשתות, שאחרים 'קצונים' מברזל על רגג בשביל לבנות עוד קומה, ובינתיים חולפות לרן עשרים-שלושים שנה. מתקנים נגונים מפלסטיק נלי ירוק הטובים לשתיים-שלוש, והם שורדים לבנת מתקנים הלון ולא צובעים סביב, מוציאים מזון מקור צבע וסוחטים את החור בבטון. לטמנות מרכיבים רבים: חסכת העובלת בקמנות, שימוש בחומרים זולים, חיסר מקצועיות, ולולו בחיצוניות, ומעל לכל הפרטאץ', אותה מלה מדויקת שאין לה תרגום. ומה שנורא מכל הוא שמתגלגלים. מספיקים לראות את הכיעור, מקבלים את הזמני קבוע, אפילו נדמה לפעמים שאינו אביזר אלא פרוכיוורי יש לו חן משלו. תחליטים על פני תקיים מבלי להסתכל באמת, חיים מתוך השלמה עם החסר.

המבנים הראויים לציין ב'50 שנות קיום המדינה, הם אלה המסתכלים בערכי טבע ובנוף. פעל כדוגמת אנדרטת הנגב, בית הבראה 'שבטחים' בזכרון יעקב והאנטיביוטיקה המורסונית בהר הנופים. כל מה שאני יכול לומר לעצמי הוא, שיישמרו ויושפחו איתם שרבי טבע וטף, החוללים והתפעלים במקומותיהם בשנים האחרונות.